

Sygn. akt I NWW 238/22

POSTANOWIENIE

Dnia 1 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk

w sprawie z wniosku T. C.

o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego Oktawiana Nawrota, Tomasza Przesławskiego i Aleksandra Stępkowskiego od orzekania w sprawie o sygn. akt I NKRS 92/22,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 1 lutego 2023 r.,

pozostawia wniosek bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

T. C. pismem z 24 października 2022 r. (data prezentaty 2 listopada 2022 r.), wniósł do Sądu Najwyższego wniosek w trybie art. 49 § 1 k.p.c.

o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego od orzekania w sprawie o sygn. akt I NKRS 92/22.

W uzasadnieniu T. C. podniósł, że sędziom Sądu Najwyższego wręczono nominacje do pełnienia urzędu „sędziego” Sądu Najwyższego na wniosek organu wadliwie ukonstytuowanego z punktu widzenia standardów konstytucyjnych, konwencyjnych i traktatowych, czyli neo-KRS. W ocenie T. C. kwestia oceny zmienionych ustrojowych uregulowań prawnych dotyczących KRS i sposobu powołania oraz funkcjonowania tzw. neo-KRS była przedmiotem analiz, ekspertyz i ocen wielu organów, instytucji i organizacji (także licznych międzynarodowych), w tym Rzecznika Praw Obywatelskich, Komisji Weneckiej, ONZ, Komisji Europejskiej oraz wielu innych. Sprawa znalazła się także na wokandzie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Luksemburgu oraz Europejskiego Trybunału

Praw Człowieka w Strasburgu. Oba Trybunały wydały liczne orzeczenia w zakresie tego zagadnienia, stwierdzając brak niezależności Krajowej Rady Sądownictwa (neo-KRS).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek należy pozostawić bez rozpoznania.

Zgodnie z art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz.U. 2021, poz. 154 ze zm., dalej: „u.SN”), do właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych należy rozpoznawanie wniosków lub oświadczeń dotyczących wyłączenia sędziego albo o oznaczenie sądu, przed którym ma się toczyć postępowanie, obejmujących zarzut braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego. Jednocześnie, stosownie do treści art. 26 § 3 u.SN, wniosek, o którym mowa w art. 26 § 2 u.SN, pozostawia się bez rozpoznania, jeżeli obejmuje ustalenie oraz ocenę zgodności z prawem powołania sędziego lub jego umocowania do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości.

W przedmiotowej sprawie sformułowany zarzut dotyczy „nienależytego powołania Sędziego na urząd Sędziego Sądu Najwyższego (neo-KRS)” co w istocie prowadzić ma do wątpliwości dotyczących zachowania przez Sędziego standardu niezawisłości i bezstronności. Jak wskazano wyżej, ustawa jednoznacznie stanowi, że wniosek, o którym mowa w art. 26 § 2 u.SN, pozostawia się bez rozpoznania, jeżeli obejmuje ustalenie oraz ocenę zgodności z prawem powołania sędziego. W związku z tym rozpatrzenie sformułowanego przez T. C. wniosku nie mieści się w granicach formalnych kontroli realizowanej przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 26 § 2 u.SN (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 29 czerwca 2021 r., I NWW 45/21; 12 maja 2021 r., I NWW 25/21) i należy pozostawić go bez rozpoznania. Dodać jednocześnie należy, że Sąd Najwyższy zwraca uwagę, że w dotychczasowym orzecznictwie kwestia, czy zarzut powołania do orzekania sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, spełnia dyspozycję przepisu art. 26 § 3 u.SN, była już wielokrotnie rozważana (z wielu zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 maja 2021 r., I NWW 17/21). W kontekście

przywołanej przez Tomasza Cichonia uchwały połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. (BSA I-4110-1/20), pomijając nawet podstawową okoliczność, której wnioskujący nie mógł nie dostrzec, że w wyroku z 20 kwietnia 2020 r. (U 2/20), Trybunał Konstytucyjny orzekł o jej niezgodności z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz.U. 2004, nr 90, poz. 864/30 ze zm.), a także art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz.U. 1993, nr 61, poz. 284 ze zm.), podkreślić należy, że zgodnie z treścią wskazanej uchwały, „[n]ienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. albo sprzeczność składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 3), jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności”. T. C., przywołując wskazaną uchwałę, pominął całkowicie implikacyjny charakter wypowiedzi Sądu Najwyższego, usuwając z niej jej konstytutywny element, czyli rację w postaci „naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności”.

W powyższym kontekście Sąd Najwyższy w pełni podziela też pogląd wyrażony w postanowieniu Sądu Najwyższego z 8 maja 2020 r., I NWW 7/20, zgodnie z którym podstawą do pozostawienia wniosku bez rozpoznania, w oparciu o przepis art. 26 § 3 u.SN, jest sytuacja, w której wniosek nie spełnia warunków konstrukcyjnych (nie podaje okoliczności faktycznych i ich oceny prawnej, uzasadnienia lub uprawdopodobnienia zawartych w nim twierdzeń) lub w ogóle nie ma charakter abstrakcyjny.

Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.